

A vibrant, sunlit meadow with a large tree trunk on the right and a semi-transparent circular overlay containing text. The scene is filled with green grass and numerous small white flowers with yellow centers. The sun is shining brightly from the top left, creating a lens flare effect. The text is centered within the circular overlay.

Bâlbâiala – Recomandări pentru părinți

**Prof. logoped
Grigore Nicoleta-Claudia
CJRAE Mureș - Șc. gim „Augustin Maior” Reghin**

Ce este bâlbâiala?

Bâlbâiala sau balbismul este o tulburare de ritm și fluentă a vorbirii care se manifestă prin:

- ❖ Repetarea involuntară a unor sunete, silabe sau cuvinte;
- ❖ Prelungirea unor sunete;
- ❖ Tensiune și încordare la nivelul gurii, ochilor, corpului;
- ❖ Efort de emisie a cuvintelor;
- ❖ Număr mare de pauze, opriri, blocări în vorbire;
- ❖ Dificultăți de menținere a continuității suflului respirator și a vocii pe parcursul comunicării: respirație neregulată, vorbire în rafale, izbucniri;
- ❖ Substituirii de cuvinte, prin evitarea cuvintelor mai greu de pronunțat;
- ❖ Prezența sunetelor parazite;
- ❖ Ridicarea tonului la unele cuvinte;
- ❖ Tremur al buzelor sau al altor părți ale corpului;
- ❖ Evitarea situațiilor de comunicare.

Cauzele bâlbâielii

Etiologia bâlbâielii nu este pe deplin elucidată și există mai multe teorii explicative. În rândul specialiștilor există însă consensul că această tulburare de limbaj este determinată de acțiunea unui complex de factori deosebit de variați și dificil de stabilit în fiecare caz în parte. Printre posibilele cauze se numără:

- ❖ O fragilitate a sistemului nervos ce predispune la dezvoltarea bâlbâielii;
- ❖ Antecedente familiale;
- ❖ Întârzieri în dezvoltarea psihică generală;
- ❖ Întârzieri în dezvoltarea limbajului;
- ❖ Forțarea unui copil stângaci să scrie cu mâna dreaptă;
- ❖ Tendința de a încorda mușchii corzilor vocale în condiții de stres (spre deosebire de cei mai mulți oameni care își încordează brațele, abdomenul, mușchii feței);
- ❖ Experiențele percepute de copil ca fiind traumatizante (este semnificativ cum trăiește copilul o anumită situație; din perspectiva unui adult aceeași situație ar putea fi cel mult stresantă sau neplăcută);
- ❖ Tensiuni provocate de practici educaționale necorespunzătoare;
- ❖ Conflicte familiale întreținute o perioadă lungă de timp.

Când apare bâlbâiala?

Bâlbâiala apare cel mai adesea între 2 și 6 ani. Ea nu se manifestă de la primele cuvinte emise de copil. La mulți copii apare de îndată ce încep să combine cuvintele pentru a construi scurte propoziții.

Cum se poate trata bâlbâiala?

Cercetările arată că aproximativ trei sferturi dintre copiii care se bâlbâie în perioada preșcolară, depășesc balbismul spontan, fără o intervenție de specialitate. Există însă și copii la care bâlbâiala se agravează și se cronicizează.

De regulă, dacă un copil de peste 5 ani se bâlbâie de 1 an de zile, atunci este puțin probabil ca el să redevină fluent fără intervenția logopedului. Nu există un instrument de evaluare pe baza căruia să se poată aprecia dacă un copil va depăși sau nu spontan bâlbâiala. De aceea se recomandă intervenția de specialitate promptă pentru a preveni o eventuală cronicizare a bâlbâielii. O dată ce simptomele apar, bâlbâiala are o evoluție rapidă, complicată mai ales de apariția sentimentelor de inferioritate, neputință, neacceptare. Deși nu se cunosc suficient de bine cauzele care conduc la apariția bâlbâielii, există metode logopedice eficiente în depășirea disfluențelor verbale specifice balbaielii.

Recomandări pentru părinții copiilor și adolescenților care se bâlbâie

Părinții nu pot fi făcuți responsabili de bâlbâiala copilului și o autoînvinovățire poate doar înrăutăți situația. Atitudinea părinților poate însă influența tratamentul bâlbâielii în sensul benefic al ameliorării sau în sensul negativ, al agravării simptomelor.

Ca să vă sprijiniți copilul să depășească disfluențele verbale, încercați să:

Vorbiți rar, calm, respectând pauzele dintre propoziții.

Evitați să îi spuneți direct copilului cum să vorbească (Vorbește mai rar! Nu te mai grăbi! Deschide mai mult gura!). Aceste remarci atrag atenția copilului asupra problemei de vorbire și îl determină să o trăiască dramatic, să se tensioneze, ceea ce conduce la o amplificare a simptomelor bâlbâielii, și nu la o depășire a acestora

**Atunci când copilul întâmpină o dificultate mai mare în a emite un cuvânt anume și se simte în mod evident deosebit de frustrat din această cauză, nu-l lăsați să se chinuie singur. Puteți să îi spuneți pe un ton cald: Hai să zicem împreună cuvântul acesta buclucaș!
Pronunțați-l rar, în cor cu copilul.**

Încercați să răspundeți rar și calm copilului, chiar și atunci când vă grăbiți. Dacă totuși situația nu vă permite acest lucru, promiteți-i copilului că vă veți face timp mai târziu să-l ascultați.

Păstrați aceeași atitudine față de el și în momentele în care se bâlbâie și în cele în care vorbește fluent. Această atitudine de acceptare combate amplificarea temerilor copilului față de vorbire în general. În felul acesta, nu este nici întărit un posibil mod inadecvat de a cere atenție.

Purtați cu copilul discuții despre subiecte care îl interesează și îi fac plăcere. Puteți să îl mângâiați și să îi zâmbiți în timp ce îi vorbiți. Copilul își va reprezenta vorbirea ca pe un instrument de relaționare și de comunicare a nevoilor, intereselor, ideilor sale și ale celorlalți, și mai puțin ca pe un instrument de atac și rănire prin ironii, jigniri, certuri, acuze, interogări.

În zilele în care copilul se bâlbâie
mai mult, nu-l obligați să converseze. Acest lucru îi va
atrage atenția
asupra dificultăților sale și îi poate
întări teama de vorbire și
comportamentul secundar de evitare și autoizolare.
Puneți-i preponderent
întrebări închise, la care poate da
răspunsuri scurte.

Cel mai nociv pentru copil este să fie certat, pedepsit sau ironizat din cauza vorbirii sale disfluente. Părinții trebuie să evite ei înșiși astfel de atitudini și să reprezinte un model pozitiv și pentru frații copilului, bunici, verișori etc.

Dacă este necesar, părinții le pot explica fraților copilului care se bâlbâie că fiecare om este special și diferit de alți oameni: avem înfățișări diferite, voci diferite, talente diferite, moduri de a vorbi diferite, iar lumea este mai interesantă așa.

Învățați-l să-și aștepte rândul atunci când comunică cu cineva, să alterneze momentele de ascultare a interlocutorului cu cele de comunicare a propriilor idei, nevoi, puncte de vedere. Astfel, nu întrerupeți copilul și nu acceptați frecvent să fiți întreruși de el. Nu-l grăbiți să-și comunice mesajul. În discuția cu copilul, încercați să faceți comunicări scurte, permițându-i în acest fel copilului o participare la discuție ce nu implică frustrarea unei așteptări prelungite.

Stimulați capacitatea copilului de exprimare verbală prin lectura unor cărți cu imagini, prin vizite la grădina zoologică, teatru, ateliere de creație etc cu încurajarea copilului să își exprime ulterior impresiile, să povestească experiența unei persoane care nu a participat (prietenii, bunici, vecini).

Ajutați copilul să învețe să își exprime sentimentele, emoțiile pozitive și negative. Denumiți pentru el emoția pe care o trăiește și ascultați-l, rugați-l să explice ce i-a provocat această stare.

Puteți la început să faceți asta pentru el: "Înțeleg că te-ai înfuriat pentru că fratele tău ți-a luat jucăria preferată." Treptat va învăța ca trăirile lui pot fi exprimate în cuvinte și că părinții lui sunt interesați de experiențele sale.

Comunicați cu copilul într-un limbaj adecvat vârstei lui. Nu insistați ca el să pronunțe cuvinte dificile (de exemplu: cuvintele "extraterestru", "încețoșat", "stratificat", "condescendență" pentru un preșcolar).

**Eșecul copilului în a le articula corect naște rușine,
sentimente de inadecvare..**

Este importantă respectarea orelor de somn și evitarea suprasolicitării prin activități excesiv de grele în raport cu vârsta copilului.

Este optim ca părinții să ajungă la un acord cu privire la stilul educațional: un cuplu format dintr-un părinte deosebit de permisiv și unul foarte exigent poate contraria copilul. Acesta va întâmpina dificultăți majore în a înțelege regulile de comportament acasă și în societate și va avea o reprezentare confuză despre lume, bine-rău...